

Ông bà mình hay nói : " B&#nh t&# mi&#ng mà vào, V&# t&# mi&#ng mà ra ".

Cái mi&#ng có hai ch&#c năng chánh: ăn và nói. X&#a nay ít có ai đ&# ý đ&#n nh&#ng ch&#c năng ph&#c&#a cái mi&#ng – ti&#ng là ph&# nh&#ng cũng không kém ph&#n quan tr&#ng – nh&# : ngáp, , ho, kh&#c, th&# khi nào b&# ngh&#t mũi v.v... Có l&# t&#i vì nó...h&# c&#p quá nên b&# coi th&#ng ! Và cũng t&#i vì có s&# coi th&#ng đó mà ng&#i ta ch&# chú tr&#ng đ&#y tr&# con h&#c ăn h&#c nói thôi. Thành ra, l&#n lên, ph&#n đông ngáp &#i &#i không che mi&#ng, &# &#ng &#c nghe ch&#i l&# tai, ho th&#ng vào m&#t ng&#i đ&#i đi&#n, còn kh&#c nh&# thì tùm lum b&#t c&# ch&# nào...Trong chuy&#n phi&#m này, tôi cũng theo "truy&#n th&#ng" đ&# ch&# vi&#t v&# hai ch&#c năng " ăn và nói " c&#a cái mi&#ng.

Ăn...T&# h&#i còn n&#m trong b&#ng m&#, con ng&#i đã bi&#t ăn (Ông Tr&#i sanh ra nh&# v&#y !) M&#i l&#t lòng, không ai đ&#y, k&# vú vào mi&#ng là đã bi&#t...đ&#p (V&# sau, khi đã thành nh&#n, có đòi đ&#p nh&# h&#i bêbê là m&#t...cái gì khác ch&# không ph&#i là ăn !) Thành ra " ăn " là m&#t b&#n năng. H&# dói là t&# nhiên ph&#i ki&#m cái gì ăn, ch&#a bi&#t r&#ng không ăn l&#n h&#i r&#i s&# ch&#t (Ăn...h&#i l&# không n&#m trong " di&#n " t&# nhiên tr&#i sanh này !) Khái ni&#m " ch&#t vì không có gì ăn hay có mà ăn không đ&#c " ch&# đ&#n v&#i con ng&#i khi con ng&#i có đ&# trí khôn. Kh&# n&#i, khi có đ&# trí khôn, con ng&#i l&#i đòi " ăn ngon ", bi&#t chê bi&#t khen, bi&#t ch&# bi&#n món này món n&# đ&# ăn cho " khoái kh&#u ". Cái " ăn ", vì v&#y, đã chi&#m...đ&#nh cao c&#a trí tu&# loài ng&#i, đ&#n n&#i có câu "đ&# th&#c vi&# tiên" (ăn tr&#c đã !) và &# Vi&#t Nam mi&#n nào cũng qu&#ng cáo r&#m r&# " món ăn đ&#c s&#n " đ&# làm...ch&#y n&#c mi&#ng du khách (&# Hà N&#i bây gi&# "ch&#y n&#c mi&#ng hay ch&#y n&#c d&#i " đ&#c g&#i là " toát m&# hôi l&#i " ! T&# ng&# cách m&#ng v&#n...tr&#u t&#ng !) Trên th&# gi&#i, ngành du l&#ch x&# nào cũng gi&#i thi&#u th&#t nhi&#u v&# " cái ăn " ngay sau khi cho xem phong c&#nh hùng vĩ h&#u tình. Đ&# th&#y cái mi&#ng tuy nh&# xúu nh&# v&#y mà đã...đ&# ra ch&# " ăn " th&#t to t&# ch&#ng !

Trong t&# ng&# thông th&#ng, ch&# " ăn " lúc nào cũng th&#y nh&# ng&#i lãnh đ&#o, nghĩa là đ&#ng trên

Đúng trọng tâm của chủ đề nên tôi viết hành động một số kiến – không biết để làm gì nhé ng và n
ph...đúng trên đúng trọng tâm ! – Ví dụ như " ăn quýt, ăn gian, ăn trộm, ăn cắp " v.v...Tiếng " ăn
"...ăn như u gì với nhé ng chuyên " quýt, gian, trộm, cắp ", vậy mà phải có lãnh đạo " ăn " vào
đó nghe nó mới...xuôi lòng tại ! Rồi thì...ăn tùm lum, lúc nào đâu cũng thấy ăn: ăn gì, ăn cái gì (
Hỏi xa còn nói "ăn đám ma " nữa !) ăn khánh thành, ăn lên lon, ăn Tết, ăn đũa thàng , ăn thôi
nôi, ăn...hỏi là v.v...Chắc có " ăn " thôi, vậy mà cái miệng sao mà " lảm chuyên " !

Bây giờ, xin nói đến " nói ".

Con người nói và sống một mình chắc không cần phải biết nói ! Thuyết vậy, biết nói để nói với ai ?
Rồi, bởi vì con người cần sống với con người nên phải phải "nói " để hiểu nhau. Mọi thứ nói
bằng...tay chân (bây giờ gọi là " ra dấu ") Lớn hơn, chắc ra dấu...mọi tay nên mọi bày đặt tiếng
nói (Dấu sao, mọi miệng và n...để cho họ nên mọi tay ; cái trí khôn của con người biết dấu...lô
đúng !) Cái miệng , ngoài chức năng " ăn " của Trĩ cho, bây giờ có thêm chức năng " nói " do
con người để ra vì mục đích khác hiểu mình nghĩ gì mục đích gì.

Con người mới sinh ra chưa biết nói, chưa biết khóc ! Các nhà văn gọi đó là " tiếng khóc chào
đời ". Hay quá ! Thuyết vậy, nếu không có tiếng khóc thì làm gì có tiếng nói ? Rồi thì chữ " oa oa "
đó là tiếng rí rí cũng ra chữ ra câu. Người ta dạy trẻ con học nói cho đúng cách, học nói cho có
đúng, học nói cho thanh tao. Có một điều lạ là nghe tiếng...chữ thì chữ nghe thấy ai dạy mà sao ai
ai cũng biết và biết số đúng đúng lúc một cách " tài tình " ! Ngoài nghe tiếng thông
đúng – không cần chữ thì, dĩ nhiên – Nhà Nôm của Việt Nam còn dạy trẻ con học hiểu hiểu, nói
nhưng lại " dao to búa lớn " theo...phong cách xã hội chữ nghĩa, nghĩa là nói để cho có nói chứ
không phải nói để cho người khác hiểu mình nghĩ gì mục đích gì. Cái "nói" – một chức năng của cái
miệng – cũng biết làm...cách miệng ! Than ôi !

Nói với " nói ", con người nói thôi...để thôi. Nào là " nói thánh nói tông ", " nói lão nói phét ", " nói
hành nói tị ", " nói trắng nói cuội "...Rồi " nói phang ngang bừa cái ", " nói đúng trong hàng
người ta", " nói trên trời dưới đất ", " nói mà cái miệng không kịp kéo da non ", " nói như con két
"...v.v.. Cái miệng nói như họ ăn, bởi vì ăn no rồi là không ăn được nữa còn nói thì có
bao giờ biết...no nói đâu để mà phải ngừng ?

Tóm lại, cái miệng là để ăn và để nói. Vậy mà chính cái miệng nó "hành" con người. Ông bà
mình hay nói : " Bẻ nhét miệng mà vào, Vết miệng mà ra ". Đúng quá ! Bởi vì mình ăn mọi đem
mọi bẻ nhét vào người và bởi vì mình nói mọi đem nhét vào chuyên. Biết như vậy nhưng làm
sao con người sống mà không ăn không nói ?

Việt Nam, Nhà Nôc ta đã thọ triết cái " chân lý " vậ k cho nên đã...phân lo i cái miếng : miếng cậ nhân dân và miếng cậ Nhà Nôc. Cái miếng cậ nhân dân là cái miếng " ăn " còn cái miếng cậ Nhà Nôc là cái miếng " nói ". Nhà Nôc " quậ lý " cái miếng ăn nên chậ cho ăn vậ phậ, đúng tiêu chuậ n, đậ nhân dân đậ ng...bậ bậ nh ! (Bậ nh tậ mậ m mà vào, đúng thọ đậ y...Ta đã hậ c tậ p và triết khai cái chân lý yậ tậ thậ i...không có gì đậ ăn cậ !) Còn " nói " thì nhân dân không nên nói, bậ i vì " nói " là mang vậ vào thân đậ y thôi. Đậ Nhà Nôc nói, bậ i vì Nhà Nôc, đã là đậ nh cao trí tuậ cậ loài ngậ i, biậ t nói thọ nào đậ không bao gì phậ i...mang vậ vào thân. Và bậ i vì cái miếng cậ Nhà Nôc là loậ i miếng nói không sậ ...mòn, không phậ i tậ n tậ n mua và đậ trậ đậ phậ từng thay thọ . Cho nên đậ ng ngậ c nhiên sao Việt Nam chậ nghe có Nhà Nôc nói và nói không bao gì ...ngậ ng ! Ngoài ra, Nhà Nôc vì thọ ng dân nên khi thọ y dân há miếng đậ nh nói là đậ a tay bậ t miếng ngay kậ o dân mang vậ vào thân, tậ i nghiậ p ! Mậ t cậ chậ ...đậ p nhậ vậ y mà thiên hậ cậ ...vo tròn bóp méo !

Nậ u " ăn " là đậ sậ ng thì " nói " là đậ cậ m nhậ n rậ ng mình đang sậ ng. Vậ y mà ngậ i dân Việt Nam chậ đậ c phép dùng cái miếng đậ ăn thôi...